

Ciobanu, Petre. *Ipostaze ale bovarismului, (Mariatereza sunt eu)*, Ramuri, nr 5, iunie, 2008

Cunoscând o anume notorietate, scriind cărți pentru copii (și bunici!), **Florica Bud** evoluează către roman publicând *Bărbatul care mi-a ucis sufletul într-o joi* – Premiul Asociației Scriitorilor din București. Continuându-și periplusul românesc, Florica Bud publică un nou roman – *Mariatereza sunt eu* (RAO Internațional Publishing Company, București, 2007) în care, parafrazându-l pe Gustave Flaubert, se autodefinește: „Sub numele de Mariatereza aș aparține anonim neprihănită de Clubul Fiarelor Ce Luptă Împotriva Petelor... Solare, organism afiliat Mișcării Internaționale Neofeministe...” Structural, romanul, sferic, multiplan, se deschide cu un „Fals Prolog”, apoi trei compartimente: „Contest iubirea alergând spre... Curtea de la Haga”, „Crucificat între paranteze meschine” și „Privesc cu ură... un sinpatrat”, pentru a se încheia cu un „Fals epilog”. Conjugând planul real cu cel imaginar, în construcții stilistice diverse (inclusiv intertextualitatea) printr-o tehnică de scriitură personalizată, într-un stil scânteietor, de o vervă irezistibilă specific volubilității feminine, Florica Bud creează o stranie poveste de dragoste, neîmplinită la început: „S-a întâmplat să-l cunosc la horă acasă în sat la noi. Mi-a plăcut felul său sobru de a fi și l-am invitat la dans. /.../ M-a refuzat cu politețe. Mi-a fost necaz pe mine, eram furioasă pe el. Mă simțeam umilită, pusă la colțul unde îmi era locul: o fată din flori și fără zestre, «sărăntoaca frumoasă» a satului”.

Alternarea de planuri narrative, memorare și proiecții, fulgurațiile de gând, labirinturile ideatice, și reflecțiile (ce se interpun) se constituie într-un tot stilistic; își răspund, se completează și se integrează într-un univers de gândire și simțire, ce-i aparține Floricai Bud, oferind o hartă spirituală cu fulgurante nuanțe. Fragmentele par un vis-travaliu în a cărui „curgere” protagoniștii (Armand și Mariatereza) caută să se regăsească.

„Vertijul amintirilor”, vechi întâmplări memorate, reconstruite, și altele recente devin congruente prin potriviri de sens capabile să-și lumineze reciproc semnificațiile. Ipostazieri ale eului (feminin și masculin) dezvăluie interioritatea,

cu lumini și umbre, a unor personaje complementare; monologurile celor doi protagoniști, bogate în nuanțe psihologice, de o franchețe aluzivă și eluzivă, probează că protagoniștii și-au contorsionat existența într-o „teribilă poveste de dragoste”. Fina portretizare a unui chip de femeie – Mariatereza „La Reine” – interferează cu un complex de trăiri ce devin pledoarii pentru o existență spirituală. Compostul erotic al personajului este reflectarea condiției dramatice a femeii într-o încercare de a-și depăși condiția joasă a existenței sale de „jucăria lui (Igor Zullman) mare și vie”. Victimă în egală măsură, care, însă, ascunde nebănuite rezerve de umanitate, Mariatereza se salvează, în final, prin dragostea pentru Armand.

Pe fundalul dramaticei „story” de dragoste, romanul se modulează către o satiră politică – aluzii și personaje ușor cognoscibile (de la mama Leomida la președintele Tutin) – surprinse în ipostaze sau situații concludente asupra mentalității sau comportamentului, dacă nu imoral, cel puțin compromițător, în raport cu idealurile democratice: „Dar, odată deschise porțile democrației, va intra și... Mafia pe care nenea Tutin, vecinul nostru, i-o impută sorei noastre de gintă latină, deși am prefera ca porțile mai sus amintite să fie descuiate doar pentru capital. /.../ Ei bine, «domnilor», corupția din afară abia așteaptă să dea năvală ca să o anuleze pe cea internă, moment potrivit pentru lozinca: «Corupători din toate țările uniți-vă».